

1 Febr. 1918.

No. 3.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En indien er geene wet gegeven was voor den mensch die zondigde wat kon dan de rechtvaardigheid of de barmhartigheid doen? Want zij zouden geene aanspraak op het schepsel hebben. Alma 42:21.

BEKEERING.

Ofschoon niet het eerste in volgorde, zoo zouden wij wel kunnen zeggen dat de bekeering de eerste rol speelt in de uitgangspunten van het evangelie, waar het op stuk van belangrijkheid aankomt. Natuurlijk zijn alle beginselen van het werk van God van het allergrootste belang, zoodat feitelijk de een niet hooger dan de andere geacht kan worden, maar geen enkele ziel kan de zaligheid vatten en begrijpen zonder doordrongen te zijn van de noodzakelijkheid van bekeering.

Laten wij, in enkele bladzijden, trachten uiteen te zetten wat eigenlijk bekeering is. In Efeze 4: 25-32 hebben wij een heele opsomming van de onderscheiden dingen waarvan de menschen zich hebben te bekeeren. Wij lezen daar: „Daarom, legt af de leugen, en spreekt de waarheid, een iegelijk met zijnen naaste; want wij zijn elkanders leden. Wordt toornig en zondigt niet; de zon ga niet onder over uwen toorn; en geeft den duivel geene plaats. Die gestolen heeft stele niet meer, maar arbeide liever, werkende dat goed is met de handen, opdat hij hebbe mede te deelen dengene die nood heeft. Geene vuile rede ga uit uwen mond, maar zoo er eenige goede rede is tot nuttige stichting, opdat zij genade geve dien, die dezelve hooren. En bedroeft den Heiligen Geest Gods niet, door welken gij verzegeld zijt tot den dag der verlossing. Alle bitterheid, en toornigheid, en gramschap, en geroep, en lastering, zij van u geweerd, met alle boosheid. Maar zijt jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, gelijkterwijs ook God in Christus ulieden vergeven heeft.”

Vooropgesteld is hier natuurlijk dat zij tot wien deze woorden kwamen, een dergelijke vermaning tot bekeering, tot ommekeer, tot het verzaken van het kwade en het doen van het goede, van noode

hadden. Was zulks met de leden der Kerk in de vroegere gemeente van Efeze het geval, een andere bijbeltekst, oorspronkelijk uitgesproken door weer een anderen apostel, doet ons zien dat de Efeziërs daarin niet alleen stonden. In den eersten algemeenen zendbrief van den apostel Johannes, een zendbrief alzoo voorbeschikt om door al de gemeenten der toenmalige Kerk heen, gelezen te worden, — staat ons beschreven dat Johannes zegt: „Indien wij zeggen dat wij geene zonde hebben, zoo verleiden wij ons zelve, en de waarheid Gods is in ons niet.“ Wij worden hier alzoo gewaar dat overal waar zonde wordt aangetroffen de eisch der bekeering van kracht is. Kunnen wij nu, voor een deel althans, opmaken uit de eerst geciteerde teksten welke dingen in de termen vallen om zich van te bekeeren, daar wordt ons op 't zelfde oogenblik duidelijk gemaakt dat al de zaken waartegen daar gewaarschuwd wordt, en eveneens al de andere dingen die worden aangeprezen om te beoefenen, onderdeelen zijn van dingen die respectievelijk in Gods wet ge- of verboden zijn. Gods wetten te kennen is alzoo een der eerste behoeften tot de bekeering. Kennen wij de wetten Gods niet dan weten wij ook niet waarvan wij ons hebben te bekeeren; welke dingen wel, en welke dingen niet moeten worden gedaan. Afgezien er nu van of er nog andere wezens in de wereld zijn die van Gods wetten niet afweten, zoo kunnen wij in elk geval alreeds hieruit vaststellen dat kleine kinderen, die nog geen onderscheid kennen tusschen hunne rechter- en hunne linkerhand, in geen geval de wetten van God kunnen kennen, en alzoo niet onder de groep van wezens moeten worden gerangschikt die zich naar Gods wetten hebben te bekeeren.

Voor ons evenwel, die in aanraking zijn gekomen met de voorschriften van God, en die die voorschriften als rein en goed en navolgenswaardig hebben leeren kennen, redenen waarom wij dan ook daar geloof in hebben leeren koesteren, — voor ons geldt het feit dat die wetten voor ons bindende zijn, en dan hebben wij slechts af te dalen in eigen gemoed om uitgemaakt te zien of de woorden van Johannes, in de tweede tekst aangehaald, ook niet op ons van toepassing zijn, waarin namelijk wordt gezegd dat als wij zeggen geene zonde te hebben, wij ons zelve bedriegen, en de waarheid Gods niet in ons gevonden wordt.

We zijn dus genaderd tot de overtuiging dat wij, in verband met Efeze 4:25—32, allemaal naar dien regel ons leven hebben te verbeteren, en dan zouden wij uitgemaakt wenschen te zien welke overwegingen daarbij verder op den voorgrond dienen te treden.

In de eerste plaats dan was de drijfveer tot oprechte bekeering bij ons eene overtuiging van schuld. Zij is het resultaat van berouw, en spruit voort uit een diep gevoel van nederigheid, zonder dewelke geen enkele bekeering oprecht genoemd kan worden.

In de tweede plaats is het begrip bekeering verbonden aan het verlangen om de pijnlijke gevolgen van de zonde te ontkomen. De geïnspireerde werken waarin de woorden van God zijn vervat vertellen ons dat de zonde pijnlijke gevolgen na zich sleept, en alweer dient als bevestigend bewijs, hierbij het best ons eigen geweten. Bewust te zijn een verkeerde weg te volgen, zal het volgen van dien weg ons steeds gewetenswroeging brengen, als een bewijs ervan dat de gevolgen der zonde pijnlijk zijn. Zaligheid, zoo weten wij, is geluk, en geluk kan niet anders te voorschijn komen dan uit een zuiver en oprecht geweten. Is ons geweten alzo bezwaard met het bewustzijn van verkeerde daden, dan is geluk onmogelijk, en waar geen geluk aanwezig is, is ook geen zaligheid. Deze dingen zijn zoo helder als de zon aan het firmament.

In de derde plaats dienen wij, zal onze bekeering oprecht zijn, een voornemen te hebben om de zonde te verzaken. De Spreukendichter verhaalt ons reeds dat hij die zijne zonden bedekt, niet voorspoedig zal zijn, maar dat daarentegen die zijne zonde belijdt en laat, dien barmhartigheid geschieden zal.

Als bewijs dat ons voornemen om ons te bekeeren oprecht is, moeten wij beginnen met hen die tegen ons hebben misdreven, hunne schulden te vergeven. Hoe zullen wij kunnen verwachten dat de Heer ons onze schulden zal vergeven als wij van onze zijde niet gewillig zijn om anderen hunne overtredingen tegenover ons, te vergeven? Jezus zelf leerde dat reeds in het gebed wat Hij zijnen discipelen voorschreef. Hij leerde hun bidden: „En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren.” Hij leerde hun verder niet op eenige vergeving te hopen, als niet, in hunne harten, zij den een den ander vergaven. „Want indien gij den menschen hunne misdaden vergeeft, zoo zal uw hemelsche Vader ook u vergeven, maar indien gij den menschen hunne misdaden niet vergeeft, zoo zal ook uw Vader uwe misdaden niet vergeven.” (Matth. 6: 14, 15).

Die vergiffenis aan onze medemenschen geschonken, zal onze overtuiging van eigen zonde inderdaad oprecht zijn, en die vergiffenis daarvan een blijk wezen, behoort niet slechts eenmaal te worden gegeven, neen, desnoods zeventig maal zevenmaal. Hoor maar wat de Meester op de vraag van Petrus dienaangaande, ten antwoord gaf: „Heer”, zoo ondervoeg Petrus, „hoe dikwijls zal mijnen broeder tegen mij zondigen, en ik hem vergeven? tot zeven malen?”. Jezus antwoordde hierop, met koninklijke waardigheid en op een wijze die alleen een zoo groote geest als Christus was, geven kon: „Ik zeg niet tot u, tot zeven malen, maar tot zeventig maal zeven malen.”

Zoo wordt de bekeering iets heel ernstigs, wat maar zoo niet op eenmaal gedaan kan worden. Wij gelooven niet dat er onder de lezers van De Ster gevonden worden die meenen dat de bekeering

in eenmaal plaats kan grijpen, maar mocht zulks onverhoopt toch het geval zijn, zoo zij dan hier gezegd dat de ware bekeering heel ons leven, hier in deze wereld althans, in beslag neemt. Van het oogenblik af aan dat wij onze voeten op de eerste sport hebben gezet, loopt de ladder van bekeering steeds omhoog, totdat zich het eindpunt daar verliest waar onze sterfelijke oogen niet verder kunnen zien, maar waar het werkelijke eindpunt nog niet aanwezig is.

Van elk candidaat, zoo hebben wij reeds, ofschoon met andere woorden, gezegd, wordt dit bewijs van oprechtheid verlangd. Voor het verkrijgen der goddelijke genade is de bekeering even zoo noodzakelijk als het geloof, waarvan zij een uitvloeisel behoort te zijn. De Prediker van ouds verklaarde reeds dat nergens, in heel het heelal, een zondeloos schepsel te vinden was, vandaar dat hij zeide: „Voorwaar, er is geen mensch rechtvaardig op aarde, die goed doet, en niet zondigt,” (Spreuken 7: 20).

Elkeen van al de menschen die ooit door God zijn aangesteld geworden om Zijne doeleinden en oogmerken te prediken, hebben den nadruk gelegd op de noodzakelijkheid van bekeering. De stem van Johannes was roepende in de woestijn, „Bekeert u; want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.” De Zaligmaker zelve volgde met: „Bekeert u en geloof het evangelie.” en voorts, „indien gij u niet bekeert, zoo zult gij allen desgelijks vergaan, als namelijk de steden Tyrus en Sidon, en Sodom en Gomorrah. De apostelen, na Christus en na Zijnen voorlooper, verkondigden eveneens dat „God alle menschen alom verkondigt, dat zij zich zouden bekeeren.” Ook in deze dagen heeft de Heer hetzelfde doen hooren door middel van Zijne hedendaagsche dienstknechten, en met den meesten nadruk doen bekend maken dat nog heden de tijd der bekeering daar is. „En wij weten dat alle menschen zich bekeeren moeten, en in den naam van Christus gelooven,* * * anderszins kunnen zij in het koninkrijk van God niet zalig worden.“ Waarom niet, hebben wij reeds gezien, omdat zonder bekeering geen gewetenstevredenheid, en bijgevolg geen gewetensgeluk denkbaar is, en de zaligheid niet komt tot hen wier geweten niet in het reine is.

Ofschoon wij toe moeten stemmen dat de bekeering ten slotte eene gave van God is, zoo dienen wij evenwel daarbij direct op te merken dat niemand verontschuldigd is wanneer hij zou zeggen dat, wijl de bekeering eene gave is, die mij niet gegeven is geworden, daarom heb ik er geene schuld aan als ik mij niet bekeer. Overal waar door den Heer wetten zijn gegeven geworden die opgevolgd dienen te worden, heeft Hij er op 't zelfde oogenblik ook voor gezorgd dat zij die deze wetten te ontvangen hadden, op hunne beurt ook de macht geschonken werd om die wetten inderdaad in praktijk te brengen. Immers toch, waarom zou de Heer anders wetten geven, wanneer

Hij zich bij voorbaat reeds bewust was dat zij toch, wegens gebrek aan daartoe vereischte macht, niet opgevolgd zouden worden? Neen, niemand kan zich daarmee veronischuldigen. Een even zoo gevaarlijke zaak is zich te vleien met hetgeen eveneens door het evangelie geleerd wordt dat aan de andere zijde van het graf nog eene gelegenheid tot bekeering gegeven zal worden. Wáár is het dat Christus, toen Zijn lichaam in het graf ter ruste werd gelegd, naar de geestenwereld ging, om aldaar aan de gevangen geesten het evangelie der zaligheid en der verlossing te prediken, en eveneens is het waar dat hun toen de gelegenheid werd geschonken van dat voorrecht gebruik te maken, maar wij dienen wel in oogenschouw te houden dat hun die gelegenheid, na hunne aardsche gelegenheid, pas geschonken werd nadat omstreeks twee duizend jaren waren voorbijgegaan. Bovendien is het zoo gelegen, dat wij weten welke voorwaarden aan deze zijde van het graf aan de bekeering zijn verbonden en of die voorwaarden aan de andere zijde zullen gelden, alvorens het ons toegestaan zal zijn ons hier verwaarloosd leven daar voor een beter te verwisselen, weten wij niet. Geene ziel alzoo is gerechtvaardigd in het uitstellen van zijne pogingen om zich te bekeeren, hopende op Gods lankmoedigheid en genade. „Den dag der bekeering uit te stellen is ons opzettelijk te begeven in de macht van den tegenstander” zegt Apostel Talmage, terwijl Amulek van ouds der menigte onderwees met deze woorden: „Want ziet, dit leven is de tijd voor den mensch om zich te bereiden God te ontmoeten, daarom verzoek ik u dat gij den dag uwer bekeering niet uitstelt tot het einde. Wanneer wij tot dien vreeselijken staat gebracht zijn, kunnen wij niet zeggen: ik zal mij bekeeren, ik zal mij tot mijnen God wenden. Neen, gij zult dit niet zeggen, want diezelfde geest welke uwe lichamen bezit ten tijde dat gij uit het leven gaat, diezelfde geest zal kracht hebben uw lichaam in de eeuwige wereld te bezitten. Want ziet, indien gij den dag uwer bekeering uitgesteld hebt, ja, tot den dood toe, ziet, gij zijt onderworpen geworden aan den geest des duivels, en hij verzegelt u als de zijnen.”

VAN OVER DEN OCEAAN.

Geachte Broeders en Zusters.

Het is nu bijna een jaar geleden dat ik afscheid van u allen nam om terug te keeren naar mijne geliefden in Zion in de toppen der bergen alwaar de Heere God zijn volk wil bijeenvergaderen van uit Babylon.

Sommigen hebben van mij per brief gehoord, en weer anderen niet, en aangezien wij nu staan vóór het einde van dit jaar, achtte ik het gewenscht om op deze wijze u allen een gelukkig Nieuwjaar te wenschen.

Ik hoop dat de Heere God u allen moge zegenen, in het bijzonder in deze dagen van drukkende omstandigheden, waarvan velen allicht zich reeds herhaaldelijk angstig hebben afgevraagd wanneer toch hieraan een einde zal komen. Evenwel, voor ons als een volk behooren deze dingen niet vreemd te zijn. Het alles is niets anders dan de vervulling der profetische woorden die dienaangaande uitgesproken zijn geworden. Wij wisten dat deze dingen eenmaal moesten komen, en nu ze er zijn, laat ons thans geen moed verliezen. De Heer zal Zijn volk niet verlaten. Hij is altijd met hen geweest in het verleden en zal ook met hen blijven in de toekomst. Deze aarde staat op het punt een nieuw tijdperk in te treden, namelijk een tijdperk van vrede, door ons genoemd het Duizendjarige rijk. En dat tijdperk kan niet komen voor en alear het militarisme, het imperialisme en meer „ismen” verdwenen zijn en onderdrukt. Deze dingen laten zich echter niet zoo gemakkelijk terneder werpen, omdat zij eeuwen lang in het bezit der macht geweest zijn. Toch zal die macht eens door geweld verbroken moeten worden. Sommigen uwer zijn allicht verbaasd geweest dat ook het land Zion, — want heel Amerika is Zion — zich bij den strijd heeft aangesloten. Laat dit u evenwel niet vreemd zijn. Dit land heeft, sedert het jaar 1776, toen de grondwet was gelegd, altijd pal gestaan voor de vrijheid. Ja zelfs reeds op een veel vroeger tijdstip. In het Boek van Mormon lezen wij (2 Nephi 10:10, 11) dat Jakob tegen het volk sprak en hen mededeelde dat dit land een land van vrijheid zou wezen. Ook in Alma 43:45 en 46 werden de Nephieten reeds aangespoord om voor geen andere zaak te strijden dan voor de heerschappij der vrijheid.

En ik geloof dat de Heere nu dit land gebruikt als een instrument in Zijne handen om dat doel te bereiken. Jesaja zegt, en ook Micha, dat de wet uit zal gaan van Zion, en des Heeren woord uit Jeruzalem, en een onderdeel van deze wet is: de vrijheid om het evangelie te brengen tot alle natiën. Dat is het waarom ons land hier in den oorlog is. Leer en Verb. vertelt ons dat God wijze mannen kiezen zoude om aan het hoofd te staan, en waarom? Om het schip Zion veilig te lefdē, opdat vrede en gerechtigheid aan alle volkeren gebracht zoude kunnen worden, en bovenal broederschap en gelijkheid, en zoo wanneer dit alles tot stand kan worden gebracht, dan kunnen wij ons verzekerd houden dat het duizendjarige vrede-rijk nabij is.

Ik raad u allen nogmaals aan om getrouw, te blijven, al moge de strijd ook zwaar en drukkend zijn. Het is ook mijne begeerte om voort te gaan en mijne helpende hand uit te strekken dit werk voort te doen rollen. Dikwijl nog denk ik aan den tijd in uw midden doorgebracht, en soms verlang ik nogmaals om bij u te zijn en u allen weer te zien.

Dat God u zegenen moge en met Zijnen Geest vervullen, om u

volhardend te doen zijn ten einde toe, benevens dat Hij allen uwer, zoowel zendelingen als leden en verdere vrienden, een prettig kerst feest en een gelukkig Nieuwjaar moge schenken, is de bede van uw toegenegen broeder in het evangelie.

Ogden, Utah, 9 November 1917.

B. Postma.

KERSTFEEST IN GRONINGEN.

Kerstvreugde werd met volle teugen genoten door de leden der Groninger gemeente, zoowel groot als klein.

Het feest werd den eersten dag gehouden over de geheele conferentie, zoodat het voor één der zendelingen onmogelijk was om ook hier te zijn. Als bovenvermeld, werd de avond gezellig doorgebracht, hoe kan het ook anders; de dankbaarheid aan de herinnering van het vleesch worden van het Woord, is zoo diep gevoeld bij ons, dat dat alleen reeds een feest genoemd kan worden.

Dank zij de bemoeïngen van de leeraars en leeraren der Zondagschoolklassen, konden de kinderen hunne voor deze gelegenheid speciaal geleerde lessen, vlot en aangenaam opzeggen. 't Lokale Priesterschap sprak een opwekkend alsook vermanend woord over het feest en de bedoeling van de zondagschool, en de plicht rustende op de ouders voor de opvoeding en vooruitgang van de kinderen. Bij het zingen van eenige schoone liederen uit onzen zangbundel werd, door klein en groot, iets ten beste gegeven in liedjes en voordrachten die nogal eens de lachlust opwekten. Voor dezen gezelligen avond komt zeker een woord van dank toe aan de Conferentie- en Gemeente Presidenten.

RIJMPREEKJES.

No. 5 „Mijn juk is zacht“.

Wat is dit juk van Hem die leeft? Een ding dat druk en kwelling geeft? Ons kruis misschien? Verkeerd idee! Laat ons eens zien bij 't ploegend vee: wat doet dáár 't juk? 't Verlicht den last! 't Geeft nimmer druk als 't maar goed past.

De Heiland sprak van een gaareel, geen last of pak, neen slaven-deel; geen jukum: 't oud-Romeinsche juk, maar een eenvoudig ploeg-tuigstuk. Het werkJuk dat Hij Zelf weleer vervaardigd had wis menig keer.

„Mijn juk is zacht.“ Wie denkt en doet als Hij dat placht, verstaat dat goed. Geen slavenjuk, de dienst van God! Geen zaak van druk, 't wáár Christenlot! De levenssmart, zoo zwaar voor 't hart, is licht wanneer men lééft Zijn leer.

Want leed en kruis heeft iedereen, in 't aardsch gedruisch ontgaat er geen! Beschouw als Hij het levenslot, en dankbaar blij, vol ziels-genot doet gij uw plicht: zooals bij 't dier het juk verlicht, zoo gaat het hier!

Frank I. Kooyman.

ALLER DIENAAR.

Mij naar alles stil te voegen,
 Hoe veracht en bitter 't schijnt,
 Zonder woorden, met genoegten,
 Aller knechten knecht te zijn,
 Nooit te pralen met mijn gaven,
 Nooit om menschenroem te slaven,
 Heer! ik zoek bij U alleen
 Deze wijsheid met gebeên.

UW' AARD' EN MIJN HART.

Deez' aard is 't Uw', o Heer der Heeren!
 Uw is haar wondre hemelbaan,
 Uw zijn haar bergen, dalen, meren,
 Haar stroomen, en haar oceaen.
 Uw is de dag, Uw is de nacht,
 't Leeft alles slechts door Uwe kracht.

Uw is deez' aard' en ook haar koning,
 Geschapen naar Uw beeld, Uw kind;
 Hem gaaft Gij deze plek ter woning,
 Hem schonkt Gij hier ook 't rijksbewind.
 Waar Gij 't beveelt, legg' hij zijn kroon,
 Zijn sceppter neêr voor Uwen troon!

Mijn hart zij 't Uw en heel mijn leven,
 Als 't blijde straalt in zonnegloed,
 En ook als wolken mij omgeven,
 Als stormen varen door 't gemoed!
 Gij zijt mijn God; al 't Uw' is 't mijn!
 Leer mij steeds beter, d' Uwe zijn!

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

GODS GODSDIENST.

Een der voornaamste fouten die door het surrogaat van het Christendom zoo menigvuldig gemaakt zijn bij de langzame verwatering van het oorspronkelijke evangelie, is dat al spoedig nadat de godsdienst, te dien tijde voorgesteld als de leer van Jezus, populair begon te worden, men de geestelijke en mysterieuze zijde ervan op den voorgrond heeft geschoven, en dan natuurlijk nog een gansch onbegrepen en in verkeerde richting gedreven geestelijke zijde.

Men ging er, onder den verbasterenden invloed, al heel spoedig toe over om de gedachte te wekken dat godsdienst en maatschappij twee geheel afzonderlijke zaken waren, die zoo goed als hoegenaamd niets met elkander hadden uit te staan. Bij het verkiezen van kerkelijke hoogwaardigheidsbekleeders werd niet allereerst de vraag gesteld: welke karakterhoedanigheden bezit de candidaat? zijn zijne geestelijke antecedenten wel van zóó superieure kwaliteit dat de vertrouwenspost, aan hem geschonken, aan den rechten man op de rechte plaats zijn verleend?

In plaats dat men zich afvroeg of de autoritaire ambtenaren geestelijk hoog genoeg stonden om de leer van Christus en ook de essence daarvan, behalve in eigen leven toepassing te geven, ook te suggereeren aan de breede lagen der volksmenigte, opdat daardoor aan hunne innerlijke levensopvattingen een zóó verschillende richting werd gegeven, dat de uitingen daarvan totaal van bron gingen veranderen, en hun godsdienst niet werd een zondagskleed wat in het maatschappelijk leven onderling gemakkelijk kon worden verwisseld met de grove pij der eigendommelijke zelfzucht, — in plaats daarvan, zeggen wij, kwam alleen een zoodanige voor hogere kerkelijke functies in aanmerking die, zelve geen andere drijfveer kennende dan eigenbaat, zelfvergoding, en onder het mom van geestelijke superioriteit bedekte, kasteheerschappij, dit op de meest ingewikkelde en onontdekbare wijze zoodanig wist te bemantelen dat de goe-gemeente zich, tot eigen nadeel, zoowel stoffelijk als geestelijk, en omgekeerd, op al te gemakkelijke wijze liet verblinden.

Natuurlijk ontstond deze toestand niet in eens. Aller wereldsgeschiedenis loopt langs „lijnen van geleidelijkheid,” en zoo was het ook hier. Zoolang nog de directe apostelen van den ter dood gebrachten Christus leefden, waren zij het die de leer van den Zaligmaker trachtten te

verbreiden, wat hen ook ten deele gelukte. Zoo goed als onder de gegeven omstandigheden mogelijk was. Wij dienen niet uit het oog te verliezen dat de tijden van die dagen gansch andere waren dan die van thans. Ook waren de Christus-apostelen slechts zeer gewone eenvoudige menschen. Het waren slechts visschers, en daadwerkelijk waren door Christus de beginselen van Zijne leer in toepassing gebracht geworden dat alleen karaktereigenschappen bij het verkiezen van Zijne ambtenaren den doorslag gaven. Een man als Petrus die heel zijn leven niets anders had gedaan dan zijne netten te werpen in de zee van Genesareth; zijne broeders, Jakobus en Johannes, alsmede anderen van ongeveer gelijke maatschappelijke soort, waren Zijne medehelpers geworden. Trouwens, naar den mensch gesproken, was ook de Zaligmaker, ofschoon van oorsprong van koninklijken bloede, niets anders voor de wereld dan de zoon van een timmerman, van wien verwacht had kunnen worden dat zaag en beitel zijne gereedschappen hadden moeten zijn.

Deze mannen evenwel hadden een karakter dat zóó hoog stond dat geen wereldwijsheid daarbij vergeleken kan worden, en het is niet het feit dat God alleen voor Zijn werk ongeleerde menschen kan gebruiken, maar een bewijs van de zaak dat bij den Heer de wijsheid der wereld als dwaasheid wordt geacht waar het geldt het kiezen van Zijne knechten voor den binnen te halen oogst. Dwaasheid omdat de wijsheid der wereld wel allicht het brein vol kan werken met levenswijsheid en quasie-hypothesen, maar naliet te letten op de uitgangen des harten, en de wijsheid van een minderwaardig individu even hoog, zoo niet nog hooger huldigde, dan van een mensch die, behalve dat zijn verstand ontwikkeld, ook zijn karakter met die ontwikkeling gelijken tred had gehouden. Een voorbeeld daarvan zien wij in Paulus. Ofschoon ook een dienstknecht des Heeren, een apostel van Hem, ja iemand die van zich zelf getuigen dorst dat zijn werk overvloediger was geweest dan van alle anderen, — ook hij was een geleerde, opgevoed aan de voeten van een Joodsch wijsgeer, en iemand waarvan later zelfs koningen zeiden dat zijn groote geleerdheid hem, toen hij eenvoud en gezag predikte, tot razernij had gebracht. Dit ten bewijze dat Gods werk ook wel, en zelfs bij voorkeur, gedaan kan worden door verstand. Maar, verstand dient met het hart gepaard te gaan, en als er eene keuze te maken is uit groote menschengeleerdheid zonder hart, of een hart zonder menschengeleerdheid, dan is, bij God, de keuze vastgesteld op het laatste, terwijl de wereld, onder den invloed van satan, altoos en overal het eerste kiest.

Dit kenmerkend verschil ligt ten deele ten grondslag aan de verwatering van het Christendom. Het evangelie was door den God des hemels niet, door middel van Zijnen Zoon, aan de menschen gegeven geworden om te dienen als een zeker soort geestelijk kled wat, om-

dat zelfzucht en zelfvergoding naar een middel omzag zich meester te maken van den volksgunst, aangetrokken moest worden door de vermeende autoriteiten ter verblinding van de menigte! Verre van daar. Christus kwam om den menschen eeuwige zaligheid, eeuwig geluk te leeren, waarvan de wegen liepen langs maatschappelijke lijnen zoowel als langs geestelijke, en Hij was er volkomen van bewust dat geen geestelijk rechtvaardig leven ooit bloeien kon zonder dat de pijlers der maatschappij opgericht werden op zoodanige grondslagen der algemeene ontwikkeling, geschoeid op den grondslag van liefdevolle toewijding, die door het meer ontwikkelde deel der wereldbewoners geschonken moest worden aan de verstandelijk minder bedeeden, zou ooit de zaligheid een artikel worden, welke beschouwd kon zijn van uit het licht, en bereikbaar gedurende het tegenwoordige aardsche bestaan.

De aardsche alkracht, belichaamd, en zinnebeeldig voorgesteld dikwijls door den duivel, den geest van het kwade die eeuwig strijdt tegen den geest van het tegenovergestelde, greep gretig een middel aan om de plannen Gods met Zijne kinderen te verwisselen, en zooals wij reeds zeiden, onder het mom van een zeker soort godsdienst trachtte deze aardsche alkracht de omvattende veelzijdigheid van het evangelie te verduisteren, strekkende ten zijnen, des duivels, gunste, te weëgbrengende de factoren die, naar zijn welbehagen, was het niet verhinderd geworden door hernieuwde tusschenkomst van hemelmachten, uit hadden moeten loopen op volledige verderving der schoone godsplaneet.

Wij lazen onlangs ergens dat toen God den menschen den godsdienst schonk, de duivel het plan opvatte rond dien godsdienst eene kerk te bouwen. Hoe waar is dat woord! Godes godsdienst is het leven, genoten hier en tot in eeuwigheden voortgezet in de veelvuldige sfeeren van de hiernamalen, waarvan de grenzen ons, bij gebrek aan openbaring dienaangaande, zoo goed als onbekend zijn. Opgedane kennis, veroorzaakt door ervaring, zijn de elementen die dienen moeten om de benoodigde krachten te ontwikkelen die voor dat leven noodzakelijk zijn. Onderdrukte kennis, zelfvergodende zelfzucht en kasteheerschappij, zijn daarvan de tegenovergestelden die, even noodwendig, leiden zullen tot derving van het leven, alzoo tot den dood.

Het leven moet worden onderwezen door de van godswege geïnspireerde geesten van alle eeuw, en tenzij de macht van den duivel die in tegenovergestelde richting werkt, en zóó sluw, dat zijn werk aangezien wordt door breede lagen, als levenswerk, tenzij dat werk verbroken wordt ijlt de wereld haar ondergang tegemoet. Gode zij dank evenwel dat hernieuwde openbaring van den hemel heeft geschenen, en moge, bezien door menschenoogen, het werk nog klein en weinig omvangrijk schijnen, wij zijn bezield met idealen niet alleen

die utopieën geheeten zouden kunnen worden, maar wij hebben de goddelijke verzekering dat Zijn werk nimmer op zal houden, maar de eenmaal afgehouwen steen tot in lengte van eeuwen voort zal rollen tot zij eens de aarde met gerechtigheid gegrondvest op maatschappelijke zoowel als op geestelijke waarheid, zal hebben vervuld, en de aarde vol zal zijn van de kennis des Heeren.

Dat werk in te luiden is het werk van het Koninkrijk Gods wat, op 's Heeren tijd, verwisseld zal worden door de nog hoogere orde, het Koninkrijk der Hemelen. Toestanden zullen op aarde geboren worden gelijk aan de toestanden die in de hemelen bestaan. Dan zal de aarde eveneens een hemel geworden zijn, gelijk aan alle andere hemelen, en heel natuurlijk is dan de vorm van bestuur een Koninkrijk der Hemelen geworden, een monarchie waarin slechts één Koning heerscht. Geen koning die menselijke zwakheden en feilen toont, maar een Koning die, de aardsche louteringsfeer reeds in vervlogen eeuwen doorleefd hebbende, zóó lang te leer heeft gegaan in de eenige Koningsschool van het Heelal, de Koningsschool namelijk van Zijnen Vader, dat Zijne regeering volmaakt is geworden, terzijde gestaan als Hij zal worden door die Koningen en Priesters die op hunne beurt begonnen zijn den louteringsfeer te doorloopen om hen in staat te stellen de rechtvaardigheid van hunnen Vorst, in beginsel, ook tot de hunne te maken.

NAAR 't „BURO” *)
(Schets.)

't Is een zoete Meiavond. De lucht is als room. Na dagenlange droogte heeft het een weinig geregend, en is de dorstige bodem voorloopig weer gelescht.

Regelrecht stijgt de rook van gindsche fabrieksschoorsteen omhoog, en fluimt zijn smook de bovenste luchtlagen in. Veel beweeg van wandelaars op straat. Gindsche ophaalbrug is omhoog geweest voor een schip dat doortocht wenschte, en de talrijke menschen-schaar beweegt zich, vlug en traag, warrelend voort, het hunne te zoeken in de aan weerszijden liggende stadsgedeelten.

Een opstootje!

*) Deze schets hadden wij reeds geruimen tijd liggen, maar aangezien de inhoud zeer sterk afwijkt van ons gewone geschrijf, aarzelden wij een tijdlang dezelve te plaatsen in ons tijdschrift. Herhalde lezing echter schonk ons de vrijheid haar een plaatsje af te staan. Immers toch, de Heiligen der Laatste Dagen zijn, krachtens beginsel strikte geheelonthouders, en wat kan ons meer dan iets anders den godvergeten drank doen schuwen dan op aanschouwelijke wijze de allereerste en voor de hand liggende droevige gevolgen ervan in schets te zien?

Wat is er te doen?

Kinderen er omheen. Vrouwen, paarsgejakt, sommigen beduimeld en goor, met hangerige, schreeuwende kinderen op den arm; voor de rest straatjongens, joelend sommigen, bang anderen, angstig wegkruipende en uiteenstuivende als „het”, in frisch arbeweeg, loom toch en vadsig, dreigt. „Het” waggelt voort.

Wat is „het”?

Twee dronken straatkerels, met roode, belooopen tronies, verdwaasde oogen, beslingerden den weg.

Eén is totaal machteloos. Zóó uitgeput is het logge lijf dat het dreigt te vallen. Op de straatsteenen. „Kom an, joh, — hik — wij motte verder. Hik — straks komt 'n smeerus, en dan binne we — hik — bak er an. Hier — hou je maar an mijn vast.”

De logste en machteloosze geeft geen antwoord. Zóó bezwaard is de tong, zóó indolent de vuile massa rood beplekt menschevleesch, ombengeld door verwaarloosde lompden, eens kleeren, dat geen enkel woord meer rollen wil. Met glazig oogekijk strompelt het stel voort. Door de opdringende schaar, als door zegevanen, omstuwd, verder, een der schamele achterbuurten in. Dertig schreden worden afgezeuld. Het zwaar bezwijmeld stuk manskerel kan niet verder. Een teedere omhelzing. „W—at nou, broertje? Jij mót mee. Ik—hik—måg je niet al—leen laten. Wai hebbe nog wat te bikke ook. Zie maar!”

Een knapzak, met een eind tóuw omwonden, bengelende op den rug der spraakzame, wordt omhoog gemorreld. „Re—he—geerings—aardap—pelen.” 't Schitterend vooruitzicht zich aan regeeringsaardappelen te mogen vergasten kan zelfs den uiterst suffe niet bekoren. Slapen wil hij. 't Kan niet bommen waar. Slapen maar. De goot wenkt met onweerstaanbare kracht. Nog één enkele schrede.

„Staan blij—ve, joh! Nie gaan legge! Dan—hik krijg ik je no—oit thuis.”

Vergeefs. 't Roode stuk vleesch heeft geen wil meer. Wil niet meer loopen, wil niet meer eten, wil niet meer drinken zelfs. Verzat en vol, is de drang enkel slapen. De waggelende beenen zakken onderuit. 't Gevaarte ligt er. De ontzoolde schoenen, uitgerafelde broekspijpen, uitbuilende stukken lijfgoed, zichtbaar tusschen knooplooze broek en soortgelijk vest, saamgebonden met eindjes touw, 't vieze, ontredde lichaam bedekkende, liggen uitgerekt in horizontale richting. 't Bovenlijf zit nog half overeind, maar ook dat zakt. Recht achterover valt de heele vleeschklomp. De roode gevel steekt omhoog. Rood de hals, rood de ruwe stoppelwangden, rood de belooopen oogen met wazigen kijk, rood de neus. Als een vurige spiritusvlam, gedooft thans, ligt het vuilnisvat ter aarde.

Blinkende helmen in de verte. 't Baat niet of makker nog roept en raast met eveneens bezwaarde tong. 't Vat blijft liggen. Zwaait broertje

nog voort en weet allicht zijn schamele woning nog te bereiken, 't rood stuk menschenvleesch blijft liggen, en gaat straks naar 't „buro“.

WAT MAAKT GOEDE „MORMONEN“?

1. Zij moeten een verlangen bezitten eens anders lasten te dragen, om hunne naasten te verlichten.

2. Zij moeten een verlangen hebben en gewillig zijn om te treuren met de treurenden.

3. Zij dienen hen te vertroosten die behoefte hebben aan troost.

4. Zij dienen, ten allen tijde, te staan als getuigen van God, ook in alle dingen, en op elke plaats, zelfs tot in den dood.

5. Zij behooren den Sabbatdag heilig te houden.

6. Elken dag huns levens behooren zij God te danken; geen twist te hebben; één geloof, één doop; en hunne harten tezamen hebben verbonden in eenheid en liefde.

7. Zij behooren met hun eigen handen te werken voor hun onderhoud, in het bijzonder zij die het priesterschap bezitten, opdat zij sterk mogen zijn in den Geest, en met macht en gezag te kunnen onderwijzen.

8. Zij behooren elke week tezamen te komen, en voorts zoo dikwijls als mogelijk is, om elkander te onderwijzen en den Heer te dienen.

9. Zij behooren van het hunne mede te deelen, geheel vrijwillig, elkeen overeenkomstig met datgene wat hij heeft, aan de leden van het priesterschap die behoefte hebben, en voorts aan elke naakte, behoeftige ziel.

10. Zij dienen oprecht voor God te wandelen, deelende aan een iegelijk, stoffelijk en geestelijk, overeenkomstig de bestaande nooden en behoeften.

DE GRADEN VAN HEERLIJKHEID.

De Celestiale heerlijkheid is voorbeschikt voor hen die de hoogste eer des hemels verdienen. In de openbaring waarnaar verwezen, lezen wij van hen: — „Die zijn het die het getuigenis van Jezus ontvingen, en in zijnen naam geloofden en gedoopt werden volgens de wijze van Zijne begrafenis; zijnde in het water in Zijnen naam begraven, en dit overeenkomstig het gebod dat Hij gegeven heeft, dat zij door het houden van Zijne geboden van al hunne zonden gewasschen en gereinigd mochten worden, en den Heiligen Geest ontvangen door

het opleggen der handen van hem die tot deze macht verordineerd en verzegeld is. En die door geloof overwinnen, en verzegeld worden door den Heiligen Geest der belofte, welke de Vader uitstort op allen die rechtvaardig en getrouw zijn, die zijn het welke de Kerk van den Eerstgeborene zijn. Die zijn het, in wier handen de Vader alle dingen gegeven heeft; die zijn het, welke Priesters en Koningen zijn welke van Zijne volheid en van Zijne heerlijkheid ontvangen hebben, en Priesters des Allerhoogsten zijn, naar de orde van Melchizedek, welke naar de orde van Enoch was, welke naar de orde van den Eeniggeborenen Zoon was; daarom, gelijk geschreven is, zij zijn Goden, of wel de Zonen van God; daarom zijn alle dingen hunner, hetzij leven of dood, of tegenwoordige of toekomstige, alle zijn hunner, en zij zijn van Christus, en Christus is van God. ***** Deze zullen in de tegenwoordigheid van God en Zijnen Christus voor immer en altoos wonen. Deze zijn het, die Hij met zich zal brengen, wanneer Hij op de wolken des hemels zal komen, om over Zijn volk op de aarde te regeeren, Deze zijn het die deel zullen hebben in de eerste opstanding. Deze zijn het die zullen voortkomen in de opstanding der rechtvaardigen. ***** Deze zijn het die rechtvaardige mannen zijn, volmaakt gemaakt door Jezus, den Middelaar van het nieuwe verbond, die deze volmaakte verzoening door het vergieten van Zijn eigen bloed bewerkte. Deze zijn het wier lichamen celestiaal zijn, wier heerlijkheid die van de zon is, zelfs de heerlijkheid van God, de hoogste van allen, wier heerlijkheid bij de zon, als zinnebeeld, vergeleken wordt.“

De Terrestriale heerlijkheid — Deze, de volgende lagere graad, zal worden ontvangen door velen wier werken het hoogste loon niet hebben verdiend. Van hen lezen wij: — „Deze zijn het die terrestriaal zijn, wier heerlijkheid verschilt van die der Kerk der Eerstgeborenen, (die de volheid des Vaders ontvangen hebben,) zooals de maan verschilt van de zon in het uitspannel. Ziet deze zijn het die zonder wet stierven, en eveneens zij die de geesten der menschen zijn in de gevangenis, die de Zoon bezocht, en tot wie Hij het Evangelie predikte, opdat zij geoordeeld mochten worden naar den mensch in het vleesch; die de getuigenis van Jezus niet ontvingen in het vleesch, maar naderhand. Deze zijn het die eerbare menschen der aarde zijn, die door de bedriegerij der menschen verblind werden. Deze zijn het die van zijne heerlijkheid ontvangen, maar niet van Zijne volheid. Deze zijn het die van de tegenwoordigheid des Zoons ontvangen, maar niet van de volheid des Vaders; daarom zijn zij terrestriale, en niet celestiale lichamen, en verschillen in heerlijkheid zooals de maan en de zon verschilt. Deze zijn het die in het getuigenis van Jezus niet kloekmoedig zijn, daarom verkrijgen zij niet de kroon in het koninkrijk van onzen God.“

De Telestiale heerlijkheid. — De openbaring vervolgt: — „En

wederom, wij zagen de heerlijkheid van de telestialen, welke heerlijkheid minder is, zooals de heerlijkheid der sterren verschilt van die van de maan in het uitspansel. Deze zijn het die niet het Evangelie van Christus, noch het getuigenis van Jezus ontvingen. Deze zijn het die den Heiligen Geest niet verloochenen. Deze zijn het die ter helle nedergeworpen zijn. Deze zijn het die niet van den duivel zullen verlost worden, tot op de laatste opstanding, totdat de Heere, zelfs Christus het Lam, Zijn werk zal voleindigd hebben. Verder wordt ons geleerd dat de inwoners van dit koninkrijk onder zich zelve in graden zijn afgedeeld, omvattende als zij doen de onverlichten onder de verschillende tegenstaande secten en afdeelingen der menschen, en zondaren van velerlei soort, wier overtredingen niet die zijn van het uiterste verderf; — „Want zooals de eene ster van de andere in heerlijkheid verschilt, evenzoo verschilt de een van de andere in heerlijkheid in de telestiale wereld; want deze zijn het die van Paulus, en van Appolos, en van Cefas zijn. Deze zijn het die zeggen dat zij van deze of gene zijn, — sommigen van Christus, sommigen van Johannes, sommigen van Mozes, sommigen van Elias, sommigen van Esajas, sommigen van Jesaja, en sommigen van Enoch; doch ontvangen het Evangelie niet, noch het getuigenis van Jezus, noch de profeten, noch het eeuwige verbond“. Klaarblijkelijk zal een overwegenswaardig gedeelte van het menschelijk geslacht in gebreke blijven eene heerlijkheid te erlangen buiten die van het telestiale koninkrijk, want ons wordt verteld, — „Maar ziet, wij zagen de heerlijkheid en de bewoners der telestiale wereld, dat zij zóó ontelbaar waren als de sterren in het uitspansel des hemels, of als zand aan den zeeoever.“ Zij zijn aldus niet geheel verworpen, maar elk hunner verdiensten zal naar waarde worden geschat. „Want zij zullen volgens hunne werken geoordeeld worden, en een ieder zal volgens zijne eigene werken, zijn eigen heerschappij ontvangen, in de woningen die bereid zijn. En zij zullen dienstknechten des Allerhoogsten zijn, maar waar God en Christus wonen, kunnen zij niet komen door werelden zonder einde.“

 INHOUD:

Bekeering	blz. 41	Gods Godsdienst.	blz. 49
Van over den Oceaan	„ 45	Naar 't „Buro“	„ 52
Kerstfeest in Groningen	„ 47	Wat maakt goede „Mormonen“	„ 54
Rijmpreekjes	„ 47	De Graden van heerlijkheid	„ 54
Aller dienaar	„ 48		
Uw aard' en mijn hart	„ 48		